

LA REPÚBLICA
 Avui amb
 El Punt Avui
**Continua
 la purga**
 La cúpula dels
 Mossos, pròxim
 objectiu de la purga
 judicial de l'1-O

ECONOMIA P16,17

Sobrevivint a Amazon

El petit comerç intenta adaptar-se a l'auge de la venda en línia per competir amb les grans plataformes d'internet

EL MILLOR REGAL D'ANIVERSARI PER A FER ENTRE TOTS!
 VISCA!
 Una subscripció a la revista **el tataro** per 4 mesos!
 www.cavallfort.cat
 Trobareu la capsa regal a les llibreries.
 4-8 ANYS

EL PUNT AVUI+ 2,50€

DIUMENGE • 19 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15244 - AVUI / Any XLII. Núm. 14114 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT VOL VIURE EN P6-13

El deures del govern espanyol a Catalunya

PROPÒSIT • L'executiu aspira a refer relacions i avançar en el diàleg abordant una sortida per als presos i temes clau pendents

OBSTACLE • Sense acord de cap mena en l'autodeterminació, el govern de Pedro Sánchez vol que no sigui un mur insalvable

GREUGES • Finançament, inversió pública, dependència, rodalies, infraestructures o competències, a l'agenda

NACIONAL P14

Centenars de ciutadans van recórrer la Meridiana de Barcelona entre Glòries i Sant Andreu ahir al vespre ■ JUANMA RAMOS

Tres mesos de resistència

El tall diari de la Meridiana persisteix a clamar contra la repressió

Europa-Món P22
Macron, evacuat d'un teatre de París per les protestes
Punt de Vista
Keep Calm Ja sabem on són les dones Marina Llansana
Tribuna El declivi liberal Lluís Foix

VIU EL BARÇA COM SI FOSSIS AL CAMP NOU!!
SOM UN SENTIMENT
 PENYA BARCELONINA LLEIDATÀ
VIU TOT L'ESPORT LLEIDATÀ!
 C/ Pius XII, 29, baixos - Lleida - Tel. 973 263 449

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Marina Llansana

Ja sabem on són les dones

Costarà molt omplir el buit que ha deixat en aquestes pàgines l'escriptora Isabel-Clara Simó. Però estic segura d'una cosa: a ella li hauria agradat que qui li agafés el relleu fos una veu femenina; sempre havia reclamat més altaveus per a les dones i ella predicava amb l'exemple aprofitant tribunes i micròfons per donar la seva opinió i fer-ho des de conviccions feministes.

Hi pensava ahir, en la Simó, llegint l'extens informe que ha elaborat el col·lectiu #OnSónLesDones sobre la presència de dones als espais d'opinió als mitjans de comunicació catalans. Un informe que dona dades precises sobre el nombre de dones a les tertúlies televisives i radiofòniques i als espais d'opinió dels diaris impresos i digitals. Unes xifres que no fan quedar bé a ningú: ni els mitjans que discriminen la meitat de la població, ni una societat que assumeix passivament que els punts de vista que es difonguin sobre el que passa al món siguin gairebé

La mitjana de l'últim trimestre de 2019 revela que només el 29% dels articles i intervencions dels mitjans van ser encarregats a dones

sempre masculins. La mitjana de l'últim trimestre de 2019 revela que només el 29% dels articles i intervencions dels mitjans van ser encarregats a dones.

Els únics que en surten ben parats són els mitjans de comunicació públics: les tertúlies de TV3, Catalunya Ràdio i La 1 tenen l'índex més alt de col·laboradores, amb un 41% de dones. Ja sabem on són les dones, doncs: als mitjans públics. Si Xavier Graset, Quim Barnola, Elena García-Melero i Roger Escapa troben opinadores i analistes, vol dir que existeixen i que no hi ha excuses, és només qüestió de voluntat.

Des del mateix col·lectiu On Són les Dones es pregunten per què no s'empenyen els mitjans privats –especialment si reben subvencions públiques– a complir la llei d'igualtat efectiva de dones i homes. "Les dones som més llestes; ens hem hagut d'espavilar, com fan tots els oprimits", deia Isabel-Clara Simó. Doncs caldrà que ens espavilem més encara per reclamar la part del pastís mediàtic que ens toca.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Medul·la òssia

A la primavera, a la Xina, vaig pujar i baixar satisfactòriament els graons de la Gran Muralla posats al servei dels turistes. Mentiria si digués que l'ascensió no em va cansar, però no ho va fer exageradament. D'altres van quedar més destrossats. En cinc minuts vaig quedar refet. També pensant: i quina necessitat hi ha de fer l'ascensió? El panorama és molt igual des de baix que des de dalt. El turisme, i la humanitat en general, se sent atret per les elevacions, per les escales. Muntanya que veiem, muntanya que volem escalar. Piràmide que graonada se'ns presenta, piràmide que volem culminar. Els espeleòlegs haurien de tenir la consideració d'escollits entre els que porten la contrària.

M'hauria d'haver sorprès que dos dies després d'haver pujat el tram de la Muralla se'm fes una muntanya cobrir un trajecte a peu pla d'uns tres-cents metres. Em vaig sentir incòmode, esbufegant, només volia arribar al punt on ens esperaven els autobusos. La meva germana Marta viu a Palma. També a la primavera la vaig anar a veure. Em recorda: "Et costava afegir-

Els símptomes, ara ho he pensat, venen de la primavera, de la Xina, de Palma...

te a les meves expedicions a peu." És una gran caminadora. Cada vespre, sense fallar mai, emprèn una excursió llarguíssima que la pot portar més enllà dels límits de la ciutat. Me n'anunciava el trajecte, i ja em marejava. La seguia per no disgustar-la. Em cansava? Més aviat m'obsessionava i aterria la possibilitat de no poder seguir. El dia de final d'octubre que em van ingressar a l'hospital afectat d'una anèmia aguda, no vaig dir la veritat a la doctora que m'ha acabat tractant. No feia només deu dies que em sentia cansat. Els símptomes, ara ho he pensat, es remuntaven a la primavera, a la

Xina, a Palma... A Pamplona. Com he fet altres vegades, vaig acompanyar uns familiars a cobrir uns trams del Camí de Santiago. Em limito a acompanyar-los amb cotxe al punt on m'indiquen. Queda entès que jo no peregrino. No per cansament ni per res del que porto dit fins ara sinó perquè soc refractari als esforços i sacrificis físics. Aquest cop vam establir la base fixa en un hotel de Pamplona. No en vaig sortir en els dos dies. Davant un plànol de la ciutat, tots els atractius em semblaven lluny, i això que els atractius estan concentrats gairebé en un mateix lloc i l'hotel hi era a prop. Em cansava només de pensar accedir-hi. Em quedava a llegir els diaris al vestíbul. Quan arribaven els caminaires, m'avergonyia.

Fan unes proves a la Marta per si em pot aportar la medul·la òssia que em falta. La Marta és filòloga catalana del sector sever. Dintre del drama, està contenta. De ser decisiva per al germà i de poder dir per Palma i pertot "medul·la òssia", amb la geminada i les esses ben marcades i els accents a lloc, i no "mèdula ósea" com diu tothom.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/8nq4fv>

A la tres

Carles Ribera / cribera@lrp.cat

Apujar impostos

El Departament d'Economia que dirigeix el vicepresident Pere Aragonès va explicar-nos fa uns dies que l'última actualització de l'anomenada balança fiscal indica que el dèficit de Catalunya amb l'Estat va ser de 16.803 milions d'euros en l'exercici del 2015, i 16.801 milions l'any següent, els dos últims exercicis comptabilitzats. Són diners dels impostos dels catalans que marxen i ja els hem vist prou.

Si jo em digués Pere Aragonès i fos vicepresident del govern i responsable de fer quadrar els números de la Generalitat, probablement, com fa ell, donades les circumstàncies miraria de trobar diners sota les pedres. El que procuraria evitar és que les pedres anessin a parar al teulat del contribuent català. No soc pas contrari a apujar impostos a les rendes més altes i admeto que veure el senyor Sánchez Llibre empenyat per aquest mo-

“Pagarem més per ingressar 573 milions extres quan, del que ja paguem, 16.800 milions ni els flairarem”

tiu em satisfà entre bastant i molt. Però crec que en el debat generat aquests dies, a banda d'haver d'escoltar bertranades indocumentades com les de la Rahola, entre tots hem desviat l'atenció del problema real dels impostos a Catalunya, que és que la major part del que paguem s'evapora. Segons les reformes pactades a finals de l'any passat amb els comuns, quan

estiguin totes en marxa es recaptaran 573 milions extres anuals. És a dir, ens rascarem més la butxaca per ingressar 573 milions extres mentre que, del que ja paguem ara, 16.800 milions ni els flairarem.

No cal patir. Segur que a la mesa que va negociar la investidura a Madrid ho van tenir present. No surt als papers, però confio que ho tinguin lligat. Era un acord relativament senzill d'assolir: no calia demanar ni la república, ni la independència, ni un referèndum, ni el pacte fiscal, ni dos ous ferrats. N'hi ha prou que Espanya s'avingui a complir les seves lleis.

Fent un esforç d'empatia es pot assumir l'emergència a la qual ha de fer front el vicepresident Aragonès. Però no cal entendre gaire de números per constatar que, de moment, amb les noves mesures pagarem una mica més de beure que abans i continuarem sent tan cornuts com sempre.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

Alguna cosa queda

“Collage” d'un grup de joves que somriuen poc abans d'ofegar-se, el 20 de juny del 2019, tot intentant arribar a les Canàries des de la platja sahrauí de Dakhla. L'anunci diu: “La Manada de Manresa a qui la justícia i el govern protegeix.” Cinc amics es retraten a les portes del Festival Wireless (Londres) el 2015 i un d'ells ho penja a Instagram. L'estiu del 2019 la imatge es fa viral amb aquesta explicació: “Els de l'Open Arms. Ni el meu *profe del gim* té tanta musculatura.” A Fortaleza (Brasil) un jove és assassinat per una banda el 30 de desembre del 2018,

Calúmnies contra els més vulnerables per enverinar la societat

l'escena es registra i més endavant algú la recupera i la difon amb aquest text: “Així són els MENA que ens venen a pagar les pensions. No els doneu l'esquena, hem d'estar preparats per defensar la nostra vida.” Debat d'investidura, 7 de gener del 2020, un diputat inventa dades per culpar els estrangers dels

delictes de gènere que precisament la seva formació no reconeix. Disbarats que circulen per les xarxes i per alguns parlaments traspasant les línies de la decència humana i amb un propòsit ben precís: calúmia sense escrúpols –els més vulnerables, quina extraordinària valentia!–, que alguna cosa realment maligna queda: odi, desconfiança, enverinament personal i social. Contra les notícies falses i pel dret a una informació veraç, contrastada i compromesa amb el seu objectiu. Perquè les mentides ens van deixant indefensos davant dels messies de torn, l'horror, la guerra; de fet en són la seva primera víctima.

Les cares de la notícia

CANTAUTOR I EXDIPUTAT DEL PARLAMENT

Lluís Llach

Constitució participativa

El cantautor i exdiputat de JxSí va rebre l'encàrrec del president Torra de liderar la posada en marxa del procés constituent, un dels eixos d'aquesta legislatura, que ara entra en la fase de participació ciutadana que s'engegarà el mes que ve amb l'objectiu de fer una constitució de tots.

PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

Carles Puigdemont

Via lliure a França

Dues bones notícies per al president a l'exili; la primera, la confirmació del govern francès que “en cap cas” se'l pot detenir durant la seva visita el mes que ve a Perpinyà; la segona, el segon diari alemany (*Süddeutsche Zeitung*), instant el Parlament Europeu a frenar el suplicatori contra ell i Toni Comín.

DOCTOR EN FILOLOGIA SEMÍTICA

Manuel Forcano

La història dels jueus

El doctor en filologia semítica és l'autor, amb l'historiador Víctor Hurtado, de l'*Atlas d'història dels jueus de Catalunya* (Rafael Dalmau), una obra magna que, amb 140 mapes i 30 taules, mostra la presència dels jueus en terres catalanes des de l'antiguitat tardana fins ara.

EDITORIAL

Els deures del govern Sánchez

Pedro Sánchez ha de demostrar en els propers mesos si vol passar a la història com l'estadista que ha cercat una solució, que serà referendada o no pels catalans, per a l'encaix de Catalunya i Espanya, o un altre polític aferrat a la cadira que intentarà tirar la pilota endavant. De les sortides de to de la campanya electoral s'ha passat a un llenguatge molt més moderat i, amb l'acord amb, entre d'altres, ERC, a proposar accions concretes, com la taula de negociació entre governs. Ara cal que aquestes paraules i propostes passin a ser accions. És obvi que el futur d'aquesta legislatura depèn d'això, però també que la desídia amb què els poders de l'Estat han tractat Catalunya en els darrers anys, l'abandó absolut, fa que hi hagi molta feina a fer, d'entrada complir els propis pressupostos i les lleis i sentències, com ara les de dependència o les referents a les beques.

Però no és només això, ja que Catalunya es mereix que s'afrontin tots els reptes que estan fent que la seva productivitat i, per tant, la qualitat de vida dels seus ciutadans, se'n ressentin. L'Estat ha de culminar el traspàs de rodalies, ha de posar fil a l'agulla al problema dels peatges, ha de culminar infraestructures bàsiques, com ara el desdoblament de l'N-II, l'acabament de l'A-27, del quart cinturó, els accessos viaris i ferroviaris al port de Barcelona, la conversió del Prat en un 'hub' de veritat, eliminar del tot les restes de la llei Wert, tractar les universitats com es mereixen, etcètera. I si no és capaç de complir amb tots aquests objectius, el que ha de fer és posar-se d'acord amb la Generalitat i traspasar les infraestructures o els serveis i la seva dotació econòmica perquè es puguin gestionar des de la proximitat i el coneixement.

Tal dia com avui fa...

1 any

En peu de guerra

El sector del taxi torna a la vaga contra la proposta de la Generalitat per regular les VTC. Rebutgen el termini de només 15 minuts.

10 anys

Sense papers

Vic traspasa a Interior la decisió sobre el padró. L'alcalde vol saber si es pot empadronar estrangers que no disposin del visat.

20 anys

Especulació

L'especulació s'apodera de la borsa i sacseja els valors tecnològics, sobretot Abengoa, amb oscil·lacions molt importants.

Full de ruta

Joan Rueda

Vergonya a Port Ainé

Agradi més o menys, Catalunya és un país en què el turisme és un sector estratègic, estratègic perquè dona feina.

Al Pirineu en dona molta, més a l'hivern que a l'estiu, però s'està treballant per equilibrar una mica les coses. I un d'aquests col·lectius són els monitors que treballen amb els escolars, milers cada any, que hi fan estades de neu. Al llarg del Pirineu hi ha diverses entitats que presten els seus serveis en aquest àmbit a les estacions d'esquí i, d'aquesta manera, fomenten que el jovent pugui guanyar-se la vida sense haver d'emigrar, cosa, però, que molts cops acaba passant igualment per altres motius. Si fa uns anys m'haguessin dit que amb els meus impostos ajudaria a mantenir sis estacions d'esquí al Pirineu, hauria respost que de cap manera. Ara, si això serveix per al reequilibri territorial del meu país, si això és un petit granet de sorra –i parlant amb la gent del Pirineu, amb responsabilitats públiques o no, sembla

No es pot permetre que els joves monitors del Pallars perdin la feina. Si tenim estacions d'esquí ha de ser per al reequilibri territorial, i sense feina no és possible

clar que sí – doncs, vinga, som-hi.

Ara resulta que l'empresa que gestiona aquest servei per a l'hotel que hi ha a Port Ainé ha decidit prescindir de trenta joves del Pallars, de trenta persones que d'aquesta manera tenien garantida la subsistència durant l'hivern. La Generalitat, propietària de l'estació, diu que pot fer de mitjancera però que aquest és un conflicte entre privats. Segurament, estrictament, jurídicament, té raó, però sincerament, m'és igual. Els monitors vinguts de fora tenen tot el dret a treballar, és clar, però és que parlem d'una instal·lació pública que ha de fer un servei públic, el reequilibri territorial, i no pas negoci. No es tracta de posar als concessionaris unes condicions draconianes que els facin impossible subsistir, però sí de deixar-los clar que, com hi ha altres obligacions legals, la contractació de la gent de la zona és condició *sine qua non*. I si cal, si us plau, refeu les clàusules dels contractes. Perquè, si no és així, els meus impostos els vull destinar a altres coses, com ara iniciatives per generar feina al Pirineu.

Tribuna

Frank Bayer. Professor

La taula de diàleg del cínic

Catalunya té un problema de convivència però van haver de blindar Tomás Guitarte per ser el traïdor capaç de malvendre el país als genocides de la veritat mentre des de l'ambó civil es desqualificaven personalment amb proclames guerracivilitistes, però res, ja ho sabeu, és a Catalunya on tenim el contratemps ambiental a pesar que sigui a Madrid on s'utilitzen les veus del 36 per massacrar el rival tot gesticulant a mode de Millán Astray, i és que mentre Catalunya té el drama d'apreciar com la llibertat d'expressió política malviu despullada a les cantonades per la coacció independentista, des del Congrés es parla obertament d'un govern il·legítim sustentat per comunistes de naturalesa estalinista, etarres en general, i colpistes amb contenidors. Així doncs, seguim amb la fal·làcia d'una convivència trencada mentre ells mateixos ressusciten dialèctiques apocalíptiques per conduir la ciutadania a la polarització maniquea, un relat modelat des de Catalunya per aquells taronges que iniciaren la batalla amb la fal·làcia del conflicte lingüístic, i que ara, àvids de ressuscitar de les cendres, desglossen la crònica

redundant de la fractura catalana quan realment haurien de parlar simplement de la tensió política pròpia d'una societat marcada pels fets d'octubre del 17. Res més que això. Un estrès que si ha trencat alguna amistat és que deuria ser de cartró pedra, i si ha rebotat alguna família és que tampoc tenien ben entès el concepte de família, perquè, sectaris a banda, tenim una majoria de població políticament cosmopolita que prioritza el valor de la persona per sobre de les idees.

EN DEFINITIVA, JA SABEM que en política l'abisme entre desig i realitat es sol salvar

“És a Madrid i no a Catalunya on s'utilitzen les veus del 36 per massacrar el rival

robant el significat dels mots per dur la veritat al propi terreny; així doncs, pot arribar a ser políticament comprensible que la redundància de la societat catalana sigui reiterada per una dreta espanyola defensora de la sacrosanta unitat. El problema arriba quan aquell que volia portar Puigdemont a Madrid com un trofeu personal mentre anhelava col·locar en vermell la paraula referèndum dins el Codi Penal tot repetint neuròticament fractura, fractura, fractura, ara s'erigeixi com la solució a un conflicte generat també per ell mateix. S'ha d'aprofitar qualsevol intent de diàleg? Rotundament sí, sempre que es conegui el grau de cinisme d'un megalòman capaç d'abraçar aquell que no el deixava dormir per tal de salvaguardar la seva ambició presidencial. Per això ERC està transitant com un trapezista per un fil mal tensat. Era necessari fer-ho, però si no sabem qui està assegut a l'altre costat de la taula del cínic, un fracàs inexorable ens durà a la lucidesa de Jaime Gil de Biedma amb el seu *“De todas las historias de la Historia / sin duda la más triste es la de España, / porque termina mal.”*

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Iqoxe, qui porta el barret de responsable?

■ He vist per TV3 l'entrevista al conseller delegat d'Iqoxe, l'empresa química que va explotar aquest dimarts a Tarragona. No va admetre expedients sancionadors, no sabia les causes de l'explosió, i es va queixar de no haver rebut cap trucada de la Generalitat. Sí que les havia rebut, deia, del govern de l'Estat. Al cap de poca estona de l'accident vàrem veure com mig govern de Catalunya, president, vicepresident i consellers amb competències en emergències i treball, eren al peu de la petroquímica. No van coincidir? No es van donar a conèixer els amos i directius de la multinacional? Tot sembla indicar que la gravetat del succeït, tres persones han perdut la vida, portarà a un judici penal.

Sempre m'ha preocupat, entre les empreses i administracions –massa ocupades a sal-

var legalitats–, la manca d'una responsabilitat moral de les persones, començant pels amos i directius, perquè les seves accions o inaccions no puguin representar un risc gairebé sempre evitable. Passa sovint que les sentències són el resultat d'una responsabilitat jurídica, sempre posterior als fets, i, per tant, vistes des de l'ètica conseqüencialista. I des d'aquesta lògica arriba on arriba: no s'identifica els responsables. Qui porta el barret?

JOSEP ALEMANY I RIGOL
Vallirana (Baix Llobregat)

Ignorància, irresponsabilitat o connivència

■ Hem arribat al 2020 i ara resulta que s'han vulnerat els drets dels energúmens que van protagonitzar els vergonyosos fets esdevinguts a Blanquerna (Madrid) amb motiu de la celebració de la Diada Nacional de Catalunya del 2013. Increïble!

En conseqüència, el TC diu que s'ha de repetir el judici. Inadmissible! Arran d'aquell “espectacle ultra”, el 15 de setembre del 2013, escrivia: “La qüestió no és només il·legalitzar les organitzacions de caràcter feixista, sinó crear unes «estades», «campaments» o «colònies» a l'estil dels camps de concentració, de trist record, per tal de tenir l'oportunitat d'experimentar en persona les condicions que van haver de patir i suportar tantes i tantes víctimes del nazisme i altres règims afins. Els entusiastes de les idees totalitàries haurien de poder «gaudir» de tot allò que els provoca admiració. [...] Farien bé el govern i la resta de forces polítiques en prendre mesures serioses respecte a això i no veure en accions similars simples anècdotes o fets aïllats. Ja fa massa temps que determinats sectors de tots coneguts frivolitzen sobre el tema a més de fer-ne ostentació pública sense la més mínima con-

seqüència, i això només s'explica des de la ignorància, la irresponsabilitat o la connivència.” Han passat set anys i estem pitjor. A Alemanya, pel concepte que tenen de “memòria històrica”, s'hauria actuat amb contundència des del principi.

JAUME FARRÉS
Olesa de Montserrat (B. Llobregat)

Homenatge a Isabel-Clara Simó

■ S'ha dit que el millor homenatge que ara es pot fer a l'escriptora i periodista Isabel-Clara Simó és llegir-la o rellegir-la. Som molts els que esperàvem el seu nou llibre o article. Al cap dels anys li havíem llegit molt. Va escriure molt. No només era una gran defensora de la seva llengua, sinó també tractava els temes més propers al seu moment, que eren també els nostres.

EULÀLIA RODRÍGUEZ
Torroella de Montgrí i l'Estartit (Baix Empordà)

La frase del dia

“El PP és un partit zombi amb l'ànima contaminada per Vox”

José Luis Ábalos, SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PSOE I MINISTRE DE TRANSPORTS

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

El declivi liberal

Els escenaris canvien ara a una velocitat vertiginosa. Els esdeveniments a casa nostra ens preocupen perquè ens afecten molt directament, però una mirada àmplia al món que ens envolta ens fa veure que tots els països passen per situacions impensables fa només deu anys.

LA LLARGA ETAPA DE LA GUERRA FREDA dividia el món entre les democràcies liberals i els règims autoritaris comunistes amb les variants de la Unió Soviètica i la Xina. Per raons geogràfiques, ideològiques o econòmiques, els dos models arreglaven la resta dels estats del planeta. Washington, Moscou i Pequín eren els referents que subministraven recursos, idees i estratègies. La desfeta incruenta de l'URSS i la desintegració de l'imperi soviètic van promoure teories que el món no tenia més remei que seguir les vies del liberalisme democràtic basat en el lliure comerç, la desaparició de les fronteres i una governança sense control i sense contrapesos. Els autors Ivan Krastev i Stephen Holmes dibuixen un panorama inquietant i pertorbador. En el llibre *The Light that failed: A Reckoning* analitzen com en una generació des de la caiguda del mur de Berlín el 1989 les democràcies liberals han començat un suau declivi que ha portat Occident a perdre la iniciativa o, si més no, a ser el referent indispensable per a la llibertat, la pau i el progrés.

EL PRIMER FENOMEN el trobem a Europa, on la fascinació dels països de l'est que s'havien aixoplugat durant cinquanta anys sota el protectorat de Moscou es passaren voluntàriament a l'estil de vida i a les democràcies parlamentàries imitant el que tants anys havien conspirat des de l'oposició a la dictadura comunista. Curiosament, aquella ànsia imitadora de les democràcies liberals s'ha anat transformant en una visió il·liberal, tancada, lluny dels paràmetres de París, Berlín i Moscou, apartant-se dels paràmetres establerts per la UE

ELS GOVERNOS d'Hongria, Polònia, Eslovàquia no volen saber res del que vingui del liberalisme occidental, majoritari al Parlament Europeu i a les institucions de Brussel·les. El que volem, diuen els Viktor Orbán d'Hongria i els Kaczynski de Polònia, és no deixar-nos devorar per les modes i els corrents polítics occidentals i continuar sent nosaltres mateixos. Han conegut les invasions de Rússia i d'Alemanya i no se'n refien. La situació a Europa central és d'una gran complexitat. El liberalisme que en temps de Vaclav Havel havien importat de les societats democràtiques occidentals és percebut avui com un abandó del pluralisme substituïnt-lo per l'hegemonia.

DELS QUATRE ACTORS PRINCIPALS que es reparteixen la influència i els interessos del món, la Unió Europea és la que més acusa el corrent il·liberal que s'ha establert als Estats Units i a la Gran Bretanya i que també impera a Rússia i a la Xina, amb tots els matisos i diferències culturals i històriques de cada una de les grans potències. Una de les aportacions del llibre de Krastev i Holmes és que la victòria de Donald Trump el 2016 respon a la insistència que els Estats Units han estat els grans perdedors al ser imitats per la resta del món, en

qüestions tecnològiques, empresarials i financeres. Quan Donald Trump diu que “primer és Amèrica” indica que per ell i els seus partidaris nord-americans, els imitadors són una amenaça perquè aspiren a reemplaçar el model que imiten. Aquest replegament nord-americà dels fòrums internacionals sobre el canvi climàtic, els tribunals penals internacionals, l'intent de canviar les regles del comerç internacionals, la gradual desvinculació dels compromisos de la seguretat atlàntica... explica les pors a perdre una hegemonia que se'ls escapa de les mans.

LES TESIS ENDOGÀMIQUES s'alimenten de dos factors que han condicionat la política de Trump en aquest mandat: la immigració i la presència de la Xina com un actor principal en l'esfera internacional. Als immigrants se'ls fa fora o es construeix milers de quilòmetres de murs per barrar-los el pas. Respecte als xinesos no hi ha més remei que competir contra ells. Aquesta batalla no es planteja avui des del camp de la llibertat sinó des de governs eficients que en el cas de la Xina estan controlats per un Partit Comunista de 80 milions d'afiliats i respecte a Rússia, per una casta d'alts jerarques de l'economia i les empreses energètiques que serveixen Putin perquè els mantingui els privilegis.

LA DIFERÈNCIA amb Estats Units i Europa és que en les democràcies liberals occidentals, malgrat el declivi, encara hi ha maneres i contrapesos per evitar el que alguns anomenen “autoritarisme democràtic” o qui pensa que això de la separació de poders podria ser prescindible totalment o parcialment. L'inici del procés de l'impeachment contra Trump difícilment prosperarà, però sí que és una prova que els mecanismes de control actuen quan ho han de fer. Europa només pot resistir les investides de fora si manté els criteris fundacionals de llibertat, seguretat jurídica, pluralisme i estat del benestar

“Europa només pot resistir les investides de fora si manté els criteris fundacionals de llibertat, seguretat jurídica, pluralisme i estat del benestar”

De set en set

Matthew Tree

Homes drets i fets

Quan discutia amb mon pare –i discutíem força–, ell solia aduir un munt de dades per demostrar que les seves opinions eren correctes i les meves, equivocades. A poc a poc em vaig anar adonant que s'inventava moltes d'aquestes dades sobre la marxa, per no haver d'admetre que qui s'equivocava, de vegades, era ell. Anys després, vaig arribar a entendre aquest comportament un pèl excèntric millor, en descobrir la síndrome de l'home que té raó (*right man syndrome*), formulada el 1954 per l'escriptor americà de ciència-ficció A.E. van Vogt i analitzada posteriorment per l'assagista anglès Colin Wilson. Segons ells, una característica típica de les persones que la pateixen –que sovint tenen força poder– és que si algú contradiu les seves tesis sovint perden els estrepes, ja que la seva necessitat de demostrar a ultrança que sempre tenen la raó fa que s'empesquin informació tan falsa que s'allunya de qual-sevol realitat comprovable. Encara més: creure's que un no s'equivoca mai té un preu psicològic considerable que fa que, tard o d'hora, aquesta gent acabi fracassant, sigui professionalment o personalment. Gent, vaticino, com ara Llaena, el de les euroordres interminables; o bé Marchena, el de les inhabilitacions més que qüestionables; o bé Arrimadas i Casado, els dels exabruptes continus i vulgars al Congrés dels Diputats; o bé Borrell, el que escridassa els periodistes que no li fan les preguntes que ell vol sentir; o bé Buxadé, l'exfallangista que xiscla al Parlament Europeu. Per exemple...

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Els reptes del govern espanyol a Catalunya

Analitzem l'agenda de diàleg i reptes polítics, econòmics i socials del govern de Pedro Sánchez

Alerta de llevantada amb neu, pluja i vent

Protecció Civil activa l'alerta per fort vent i neu que es generalitza a cotes baixes demà

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Avançar en el diàleg amb tacte pels presos

CULMINACIÓ· Els socialistes volen deixar per al final el debat sobre l'Estatut de Catalunya per no frustrar la negociació **COMPETÈNCIES**· Descartat cap acord en autodeterminació, aspiren a refer relacions abordant una sortida per als presos, un nou finançament, inversions i traspessos en infraestructures o competències

Xavier Miró
BARCELONA

“Assegurar que arrenca la negociació és el que hauríem d'intentar”, adverteixen des del PSC quan se'ls demana pels reptes que haurà d'abordar a Catalunya el govern de Pedro Sánchez. Dubten que sigui possible iniciar el diàleg si el president Torra i el govern català exigeixen parlar només de l'exercici de l'autodeterminació. El govern socialista no es cansa de repetir que no hi haurà referèndum d'independència, i s'avisava que començar per aquí les converses suposarà acabar-les aviat. “D'acord. Ens donem quinze dies per parlar de l'autodeterminació però, quan ja han passat i no has arribat a cap acord, què fas? Passes a una altra qüestió o ho deixes córrer?”, es pregunten des del PSC.

I també atribueixen un segon obstacle a la part catalana. Creuen que Torra i JxCat no estan disposats a cedir en res perquè ja rivalitzen electoralment amb ERC amb l'horitzó d'unes eleccions “inevitables” i que veuen relativament properes quan es faci efectiva la inhabilitació del president per part del Suprem. Per això, conclouen, ja en faran prou d'ini-

Visió oberta i concreció d'acords

“És un govern ben equipat per a la negociació d'afers pragmàtics, concrets i amb una visió més oberta del que havíem tingut fins ara”, s'afirma des del PSC respecte de l'equip ministerial amb què s'ha envoltat Pedro Sánchez. En una entrevista informal amb els periodistes acreditats a La Moncloa, el president espanyol avançava diumenge que la interlocució amb Catalunya serà responsabilitat seva personal, de la vicepresidenta

ciar un diàleg que desconfien que sigui possible amb Torra en aquesta legislatura catalana per motius preelectorals. Dificilment hi haurà cap avenç en les negociacions perquè la incògnita electoral no es resoldrà fins que es conegui com Torra, el govern i el Parlament responen al Suprem.

Sensibilitat pels presos
L'executiu de Pedro Sánchez confia fer avançar el diàleg abordant afers pendents i molt endarrerits que Catalunya ha reclamat durant anys i en un clima nou, més empàtic, que l'obligarà a dur amb tacte la qüestió dels presos i el respecte a drets polítics i individuals. En

Carmen Calvo i dels ministres Salvador Illa a Sanitat i Juan Carlos Campo a Justícia de manera més ocasional: “Illa és molt més que ministre de Sanitat, té un pes polític específic.” Però també la nova ministra de Política Territorial, la canària Carolina Darias, tindrà un paper en el debat territorial. “És ‘ultraperifèrica’ com es diuen els de les Canàries. Té una visió de l'Estat molt més diversa que d'altres”, celebren des del PSC.

aquest sentit, ja s'ha entrevistat un gir amb la negativa del PSC a acceptar la suspensió del president Torra dictada per la Junta Electoral Central (JEC) sense respectar les prerogatives del Parlament i sense que la sentència contra ell sigui encara ferma. Però també la disposició – inèdita fins ara – de la fiscalia a aturar cautelament l'ordre de la JEC fins que el Suprem no resolgui el fons de la qüestió. De fet, el nomenament de l'exministra de Justícia Dolores Delgado com a nova fiscal general de l'Estat és un senyal que l'executiu de Sánchez intentarà lligar més curt l'organisme que va iniciar totes les acusacions que han aca-

bat empresonant els líders polítics catalans. Les fonts del PSC alerten, però, de falses expectatives i recorden que la fiscal general Segarra, també nomenada per Sánchez, no va aconseguir imposar el seu criteri als fiscals del Suprem i aquests van mantenir l'acusació de sedició fins al final del judici.

Els socialistes catalans admeten que el dels presos és un “problema que cal abordar” i que l'executiu de Sánchez haurà d'“estar més atent i ser més escrupolós en la defensa dels drets” del que s'ha estat en tot el procés polític i judicial fins ara. Per exemple, no es portarà als tribunals aquelles qüestions que es poden abordar per altres vies, però també aquí posen el límit: el millor perquè no s'obri cap altra via judicial és que no es cometi “cap delictes”.

La judicialització del conflicte polític és un camp de mines perquè les institucions catalanes no són els únics actors independentistes i, des del referèndum i la declaració d'independència, els darrers dos anys han estat plataformes civils com els CDR o el Tsunami Democràtic els que han exercit la desobediència en la protesta al carrer. “Si ocupen

El nou executiu de coalició entre el PSOE i Unides Podem ■ ACN

la pista de l'aeroport els cau un *puro* que no s'aixequen, i això no ho arregla ningú. Ocupar la pista d'un aeroport és delictes”, adverteixen.

Tot i que abordar el problema dels presos sembla tan insoluble com el de l'autodeterminació, aquí el discurs del govern espanyol és més flexible i ara també, més plural. La Moncloa mai ha defensat la via dels indults, però el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, sí que l'havia plantejada, fet que va causar rebombori mediàtic a Madrid. Alguns dels presos, com l'exvicepresident Junqueras, l'han rebutja-

da explícitament, i l'independentisme només pren en consideració pública-ment una amnistia.

Però el govern espanyol és avui una coalició del PSOE amb Unides Podem, i el seu soci català, Catalunya en Comú, defensa obertament explorar la via més eficaç perquè els nou dirigents empresonats surtin en llibertat. Per exemple, la UGT de Catalunya ja ha anunciat que sol·licitarà l'indult de l'exconsellera Dolors Bassa, exsecretària general del sindicat a Girona. “El govern estudiarà totes les peticions d'indult si n'hi ha”, conclouen les

L'APUNT El diàleg impossible

Xavier Miró

De "necessari i imprescindible" ha qualificat el diàleg amb el nou govern espanyol el diputat de JxCat Albert Batet. Segur que els adjectius els comparteixen a ERC, al PSC i a Catalunya en Comú. Però és en l'únic que estan d'acord, perquè no comparteixen sobre què s'ha de dialogar. Per socialistes i comuns, exigir de començar per l'autodeterminació vol dir engegar-ho tot a ro-

dar, perquè el PSOE no ho acceptarà. Però públicament Torra, JxCat i ERC no tenen pla B. El pla és amnistia i autodeterminació, dos compromisos que tothom sap que el govern espanyol no té en compte. Llevat que el pla sigui, de moment, el dels darrers dos anys: guanyar temps preelectoral fins a la sentència ferma del Suprem contra Torra.

fonts consultades. "Si aquí tothom fos mínimament seriós, el primer repte seria el finançament", defensen els socialistes catalans. Recorden que la negociació d'un nou model està pendent des del 2014. En la Declaració de Barcelona signada el 2017 pel PSOE i el PSC, i que aquesta setmana el primer secretari dels socialistes catalans ha fet arribar al president Torra i als grups de JxCat, ERC i Catalunya en Comú, s'hi afirma que "el finançament autonòmic està en l'origen de bona part dels problemes que hi ha en

respon al PIB català, els socialistes estan oberts a negociar "la gestió de les infraestructures", és a dir, completar el traspàs de la xarxa ferroviària de rodalies –no només el servei sinó la infraestructura d'estacions, vies i catenàries– però també abordar la gestió de l'aeroport.

Rodalies i aeroport

Tot i que no ho ha expressat cap responsable del govern espanyol o del PSOE, ho esmentava aquesta setmana com un exemple hipotètic l'exconsellera i diputada de JxCat Elsa Artadi. Amb la intenció de defensar que la taula de diàleg entre governs s'ha de limitar a resoldre les qüestions de la fi de la repressió i l'autodeterminació, Artadi deia que, per exemple, el futur de l'aeroport no s'havia de tractar en aquest espai sinó en altres comissions ja establertes bilateralment.

La prioritat és el finançament o la gestió de les infraestructures

aquests moments", i es planteja resoldre de manera "immediata" el dèficit de finançament de la sanitat catalana i dels serveis de la llei de dependència. El document reconeix que el problema és que el cost del sistema públic de salut "recau en excés" en mans dels governs autonòmics.

Rodalies i aeroport

A més de garantir el compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut perquè l'Estat inverteixi en infraestructures de Catalunya el que cor-

La Declaració de Barcelona planteja una nova normativa per a les entitats locals que reconegui la competència de la Generalitat en el finançament, així com la conversió de les províncies en vegueries, però també canvis legislatius perquè el govern català pugui "establir i regular" tributs dels governs locals. "Hi ha moltes coses a parlar, però si vols començar per la grossa, és possible que no n'arreglis ni una", conclouen els socialistes. ■

Nou Volkswagen T-Cross

Descobreix-lo a Autopodium

Autopodium
Girona - Figueres
Sant Feliu de Guíxols
Mont-ras - Olot
Lloret de Mar
www.autopodiumvw.com

Gamma del nou T-Cross de 70 a 85 kW (95 a 115 CV).
Emissió de CO₂ (g/km): de 130 a 140 (NEDC: de 111 a 112). Consum mitjà (l/100 km): de 5,8 a 6,2.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

INFRASTRUCTURES I MEDI AMBIENT

Territori reclama la culminació del traspàs de rodalies

■ Abordar el finançament de les vies d'altres prestacions ara que comencen a caducar els peatges és prioritari per al govern català ■ Queden pendents d'acabar infraestructures viàries a diferents punts

Marta Membrives
BARCELONA

Executar els projectes pendents, recursos i més capacitat per decidir sobre la gestió són els pilars fonamentals de les reclamacions en matèria d'infraestructures del govern català, que té sobre la taula temes urgents per abordar amb el ministre de Foment, José Luis Ábalos. Setmanes abans de la formació del govern, el conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, insistia en la necessitat de reunir-se per desennallar temes pendents.

La culminació del traspàs de rodalies, encetat ara fa deu anys però amb el finançament pendent, és una de les prioritats del govern català per abordar ara que ja hi ha govern a Madrid. El conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, reclama seure amb el Ministeri de Foment per concretar com es fa front al dèficit tarifari, la diferència entre el que paguen els viatgers i el cost real del servei, una qüestió que no estava inclosa en el traspàs, fa deu anys, que va deixar en mans d'Adif la gestió de la infraestructura de vies,

Els traspàs complet de rodalies és prioritari per al govern ■

estacions i material mòbil. En tots aquests anys, tampoc van arribar les inversions promeses per poder millorar el servei. Dels 4.000 milions d'euros anunciats per destinar a la modernització i ampliació de les infraestructures de la xarxa de rodalies n'ha arribat només el 14%, i la llista de mancances és llarga. Calvet descarta la pos-

sibilitat de parlar d'inversions pendents de forma individual amb Adif o bé amb Renfe, que gestiona el servei de rodalies. "Volem parlar amb Foment d'igual a igual per establir els termes del traspàs i que repercuteixin en acció de Renfe i d'Adif", deia fa uns dies el conseller.

L'altra qüestió pendent és el finançament del

Més recursos pel canvi climàtic

La Generalitat de Catalunya va declarar formalment l'emergència climàtica el maig passat i el novembre va aprovar un decret llei de mesures urgents per l'emergència climàtica i l'impuls a les energies renovables. Ara, una de les demandes del Departament de Territori i Sostenibilitat al govern encapçalat per Pedro Sánchez i que té Teresa Ribera de vicepresidenta de Transició Ecològica, és que aprovi una llei de canvi climàtic ambiciosa, perquè l'Estat encara no disposa de marc legal en aquest àmbit que permeti fer front a l'objectiu europeu d'eliminació de les emissions de gasos d'efecte hivernacle abans de l'any 2050. També reclama

més finançament per a Catalunya a través de la territorialització del 0,7% de l'IRPF que es destina a les entitats ambientals per contribuir al finançament d'associacions que treballen en territori català. Una altra de les peticions és que Catalunya percebi la part dels ingressos que li correspon provinents de les subhastes de drets d'emissió de CO₂. Segons càlculs fets per l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic, aquests recursos podrien representar uns 150 milions d'euros que es podrien destinar a combatre l'emergència climàtica, que és una de les prioritats expressades pel govern de la Generalitat en aquest mandat.

manteniment i la millora de les vies d'altres prestacions, autopistes i autopistes. Per a la Generalitat és prioritari encetar el debat el més aviat possible, ja que en l'horitzó hi ha l'acabament de la concessió de la C-33 de Barcelona a Montmeló i la C-32 entre Montgat i Blanes l'any vinent, i totes dues tenen com a titular el govern ca-

talà. A aquestes autopistes s'hi sumen vies de titularitat estatal com ara el tram de l'AP-7 entre Tarragona i Alacant, que ja és gratuïta des de primer d'any, mentre que la resta de l'autopista fins a la Jonquera ho serà l'any vinent, juntament amb l'AP-2 entre el Vendrell i Saragossa.

El govern de la Generalitat assegura que el model

de finançament públic de les vies d'altres prestacions és "insostenible" i que cal obrir el debat sobre altres models que permetin recaptar recursos addicionals per mantenir autopistes i autopistes. La convivència d'infraestructures de titularitat estatal amb d'altres que gestiona la Generalitat requereix un acord per impulsar qualsevol canvi. En aquest context, el conseller de Territori insta els responsables del govern espanyol a seure a parlar-ne i demana que el govern de l'Estat "s'alineï amb Europa i que puguem posar calendari i concrecions a la implantació de l'euroviñeta, amb el principi de 'qui contamina paga'".

Obres pendents

L'ampliació de l'aeroport del Prat, que creix cada any en nombre de passatgers, és un dels debats pendents i una qüestió sensible en plena emergència climàtica. La Generalitat és crítica amb el model de gestió d'Aena, que considera que, en paraules del secretari d'Infraestructures i Mobilitat de la Generalitat, Isidre Gavín, "des del punt de vista de govern és clarament millorable perquè és massa centralitzat".

D'infraestructures viàries anunciades però pendents d'executar o a mitges, n'hi ha un bon grapat. Falten els accessos viaris i també ferroviaris al port de Barcelona, el quart cinturó, trams del desdoblament de l'N-II o l'enllaç de l'A-2 amb l'AP-7, a més de la connexió entre Valls i Montblanc a través de l'autovia A-27. ■

JUSTÍCIA

Més inversions en nous jutjats i els operadors reclamen acords

Mayte Piulachs
BARCELONA

L'administració de Justícia a Catalunya és de les més perjudicades pel trencament de relacions institucionals (dins i fora del país) arran de la declaració d'independència i la ju-

dicialització de la crisi política. Un exemple és que la ministra Dolores Delgado en els seus darrers dos anys al capdavant de Justícia només s'ha entrevistat un cop amb la consellera homòloga, Ester Capella. A més de refer ponts, el nou ministre Juan Carlos

Campo té sobre la taula la carta enviada a la seva antecessora l'estiu passat en què se li demana que assumeixi el cost dels nous jutjats que aprova per a Catalunya ja que els dotze darrers no poden ser costejats si només hi aporten tres milions d'euros respecte

als vuit que, assegura el Departament, s'ha gastat per posar en marxa els 14 aprovats el 2017. Catalunya va ser la primera autonomia a tenir competències de Justícia, però ara —sostenen— té pitjors condicions que la resta, malgrat que cada any l'Estat

Un expedient de judicis ràpids per furt ■ J. RAMOS

hi recapta 60 milions en taxes judicials sense revertir-les al territori, com ara per ampliar la plantilla de jutges, la més minsa. El president del Consell de l'Advocacia Catalana i degà de Tarragona, Manel Albiac, aposta "per un gran pacte de la justícia de tots els operadors jurídics". Una bona mostra, sosté, és el protocol per suspendre judicis en cas de maternitat i defunció d'algun familiar: "Visualitza la modernització del sector i dignifica l'advocacia." ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ECONOMIA

Pensions, SMI i derogació de la reforma laboral, ja en marxa

▣ Les primeres accions en matèria d'economia s'orienten també al nou Estatut dels Treballadors del segle XXI ▣ Els sindicats demanen que no s'ajorni la pujada total del SMI

E. Garcia
BARCELONA

La derogació de la reforma laboral del PP del 2012 i l'increment progressiu del salari mínim interprofessional són dues de les actuacions en matèria laboral de l'acord de coalició entre el PSOE i Unides Podem que ja s'han començat a treballar aquesta setmana que avui acaba, en una reunió que va mantenir la ministra de Treball, Yolanda Díaz, amb patronal i sindicats, i que ha servit per començar a abordar també el nou Estatut dels Treballadors del segle XXI, amb aspectes que es volen canviar, com ara les indemnitzacions per acomiadament. Més que deures, doncs, és ja un *work in progress*.

La patronal espanyola, la CEOE, avisava que les mesures incloses en l'acord de coalició eleva-

La xifra

1.250

euros calcula el sindicat UGT que s'haurà d'haver pujat el salari mínim interprofessional l'any 2023.

ran la despesa social i podrien portar el dèficit públic al 3,5% del producte interior brut (PIB), lluny de les recomanacions de contenció que marquen des d'Europa. Tant la CEOE com Foment del Treball han qualificat la reforma laboral del PP de mesura "valenta" que va contribuir a evitar que moltes empreses tanquessin durant la crisi, però justament aquesta era una de les condicions posades per Unides Podem a l'hora de donar el sí a Sánchez, a més de ser una de

les grans reivindicacions dels sindicats en els darrers anys.

Per la vicepresidenta i ministra d'Afers Econòmics i Transformació Digital, Nadia Calviño, la política econòmica del govern es guiarà amb una combinació de disciplina fiscal –amb la reducció del dèficit i el deute públic–, sensibilitat social –per reduir la desigualtat i el nivell intolerablement alt d'atur– i reformes estructurals.

L'acord de govern suggereix que la derogació de la reforma laboral del 2012 (no de la reforma de l'època de José Luis Rodríguez Zapatero) serà completa, però s'han prioritzat punts com l'acomiadament per absentisme causat per baixes per malaltia, la recuperació de la ultraactivitat dels convenis (quan no s'han renovat), la limitació de les causes d'acomiadament i

Pensionistes de Mollerussa, fent la partida diària, en una imatge d'arxiu ■ ARXIU / A.L.C.

La reforma de les pensions, la fita més complicada

El nou ministre de Seguretat Social, José Luis Escrivá, té en l'horitzó un dels reptes més complicats de la legislatura: reformar el sistema de pensions de manera que sigui socialment i financerament sostenible. Amb un fons de reserva de la Seguretat Social en mínims històrics i un dèficit de l'1,4% del PIB l'octubre del 2019, la reforma de les pensions és una prioritat però també un problema

financer per al país des de fa anys. L'acord de govern de la coalició preveia la derogació tant de l'índex de revaloració –vol tornar a actualitzar les pensions d'acord amb el preu de la vida o l'IPC– com del factor de sostenibilitat. El ministre, però, també vol obrir una "reflexió sobre el sistema de previsió complementària", és a dir, plans de pensions d'empresa.

En matèria fiscal i estabili-

tat pressupostària (l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat serà el primer repte de la ministra d'Hisenda, María Jesús Montero), l'acord de govern preveu la llei de prevenció i lluita contra el frau fiscal, prohibició de noves amnisties fiscals, augment del tipus impositiu per a grans corporacions i reducció per a pimes, i augment de l'IRPF per a rendes superiors als 130.000 euros.

l'eliminació de la prioritat que tenien els convenis d'empresa en sobre dels convenis sectorials.

Amb el salari mínim interprofessional (SMI), el compromís és que al final de la legislatura se situï en el 60% del salari mitjà espanyol. De manera que el que s'ha obert és una discussió entre agents so-

cials sobre quin és aquest salari mitjà. Unides Podem fixava en el seu programa electoral que el SMI s'hauria de situar en 1.200 euros, mentre que CCOO creu que el salari mitjà està en 1.003 euros i la UGT, que està en 1.150 i que l'any 2023 hauria d'arribar als 1.250 euros mensuals.

El mateix president Pedro Sánchez va assegurar dimarts que compliria la seva paraula: "L'horitzó està claríssim: el 60% del salari mitjà al final de la legislatura, i caldrà fer-ho en el marc del diàleg social, amb empresaris i sindicats." Als primers, la idea ja els comença a provocar al·lèrgia. ■

EDUCACIÓ

Les universitats volen una llei més flexible

Rosa M. Bravo
BARCELONA

El nou ministre d'Universitats, Manuel Castells, té un missatge dels rectors catalans: cal una nova llei d'universitats més flexible que faciliti la creació de nous títols i la contracta-

ció de docents, i que es doni més autonomia en aquest sentit a les universitats. Critiquen la separació de la universitat i la recerca en dos ministeris, ja que un 70% de la recerca es fa als campus, i els rectors esperen que hi hagi una bona coordinació en-

tre els dos ministeris i amb la Generalitat. Reclamen que l'Estat no aprovi normatives que afectin els pressupostos universitaris sense aportar-hi recursos i, en definitiva, un millor finançament. Cal també que el ministeri faci efectiu el traspass pendent

Un estudiant fent la selectivitat ■ JUANMA RAMOS

de les beques universitàries des del 2001.

Pel que fa a l'educació no universitària, l'exigència del conseller d'Educació, Josep Bargalló, és clara: el nou govern ha de revertir "les involucions educatives" i la "recentralització" que va suposar l'aprovació de la Lomqe, popularment coneguda com a llei Wert. Tot i que s'han deixat sense efecte nombrosos aspectes d'una llei que va néixer amb voluntat profundament recentralitzadora i que ata-

cava la immersió lingüística, Bargalló es queixa dels recursos presentats pel govern espanyol els últims anys contra normatives de la Generalitat, i espera que la ministra Isabel Celaá els retiri. El conseller desitja també estabilitat perquè el nou govern assumeixi el compromís de revertir algunes normatives. El Consell de Ministres de l'anterior i efímer govern de Pedro Sánchez va aprovar el febrer passat el projecte de llei per modificar la Lomqe. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

SERVEIS SOCIALS

Complir la llei de la dependència i refer la d'estrangeria

■ Urgeix un finançament públic per atendre el col·lectiu i canvis legals per facilitar que els immigrants tinguin feina

Elena Ferran
BARCELONA

La llei estatal coneguda popularment com a llei de la dependència va entrar en vigor el 2007 per atendre i regular les prestacions a les persones que no es poden valer per elles mateixes. Des dels inicis la seva aplicació ha estat controvertida pels terminis de les sol·licituds i les llistes d'espera, però sobretot per la manca de finançament estatal que hauria de ser a parts iguals

amb les aportacions que hi fa la Generalitat. Des de la conselleria d'Afers Socials i Famílies confien que amb l'entrada del nou govern es posi fi a "l'infr finançament històric" d'aquest servei de l'estat del benestar. Segons dades del mateix departament l'any 2019 va ser el de més inversió en dependència de la història a Catalunya, amb gairebé 1.500 milions d'euros, dels quals l'aportació estatal va ser de 172 milions.

L'altre gran repte social

és instar a reformar la llei d'estrangeria per donar sortida a les persones migrants que arriben a Catalunya i no tenen la possibilitat de regularitzar la seva situació administrativa. Les dificultats legals que es troben impossibilita que s'incorporin al mercat laboral i els condemna a la marginalitat i l'exclusió social. Per als joves migrants que arriben sols, uns 4.200 a final d'any, es demana que puguin tenir un permís de treball inicial associat al de residència i

Un dels reptes és reformar la llei d'estrangeria pels obstacles que posa als immigrants a l'hora d'obtenir feina ■ M. LLADÓ

que quan superin la majoria d'edat es faciliti la incorporació al mercat laboral ja que ara és complicat perquè necessiten un contracte d'un any a jornada completa per obtenir el permís de treball.

La quantitat de sol·licituds de refugi registrades a Catalunya no paren d'augmentar i totes aque-

lles persones a qui es denega l'asil passen a engreixar les xifres d'immigrants sense papers. Des de la conselleria es reclama un traspàs efectiu de les competències en matèria de refugi i recuperar el pressupost del Fons d'Acollida i Inclusió de persones immigrades, creat per llei, i sense dotació. ■

La lluita contra la pobresa i les desigualtats

Les entitats socials aplegades a la Taula del Tercer Sector confien que els futurs pressupostos del govern de Pedro Sánchez prioritzin les polítiques socials per lluitar contra la pobresa i les desigualtats. És un repte urgent, tenint en compte que la taxa de risc de pobresa a Catalunya supera el 20% i la bretxa de les desigualtats entre rics i pobres no s'atura. Millorar les polítiques d'habitatge, d'ocupació i de migració i afavorir les condicions per les persones amb discapacitat o dependents són aspectes que s'ha de prioritzar des del nou executiu. Les entitats del tercer sector confien que no hi haurà problemes d'interlocució a partir d'ara pel fet que les temàtiques socials quedin repartides en diferents ministeris un dels quals encapçalat Pablo Iglesias.

CAL
MOSSO
restaurant

Calçotades de veritat

Un racó amb encant al costat del Monestir de Santes Creus

Ruta del Cister

Obert entre setmana amb reserva prèvia

Per a més informació, visita el nostre web: restaurantcalmosso.com

Per a reserves, truqueu al 977 638 484 o 696 964 363

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

BARCELONA

La capital vol diners per al transport públic i la cultura

■ L'Estat ha desatès el seu compromís amb el finançament de la xarxa de metro i bus a través de l'ATM ■ Ada Colau vol negociar un canvi de finançament municipal i competències en habitatge

Jordi Panyella
BARCELONA

La institució pública del país amb els comptes més sanejats, l'Ajuntament de Barcelona, ho seria més encara si l'Estat espanyol hagués complert al peu de la lletra els acords de finançament pactats fa anys i desatesos durant els mandats de Mariano Rajoy. Transport públic i infraestructures culturals són el principal greuge de finançament que té viu Barcelona amb el govern d'Espanya pel que fa a les aportacions directes, és a dir, diners que es reben per dur a terme una activitat concreta. A aquesta mancança, cal afegir-hi la necessitat d'activar un conjunt d'infraestructures de finançament estatal que o estan a mig fer o encara són un simple projecte damunt la taula del ministeri corresponent.

El transport públic de la gran Barcelona es finança a través de l'ens mixt de l'Autoritat del Transport Metropolità, en què les aportacions de l'Ajuntament de Barcelona són les que més s'han incrementat en els últims anys, molt més que les de la Generalitat. En canvi, en

aquest context d'una necessitat peremptòria de potenciar el transport públic per fer front als nous reptes d'una mobilitat neta, les aportacions de l'Estat espanyol han anat a la baixa. Recuperar el nivell inversor de l'Estat en transport serà, doncs, una de les prioritats de negociació amb el ministeri de José Luis Ábalos.

En l'àmbit del transport i la mobilitat, hi haurà sobre la taula el tema sempre pendent de la millora de la xarxa de rodalies, qüestió sobre la qual l'exconseller del govern català Pere Macias té ultimada una pla de millora per encàrrec del ministeri que s'hauria de fer públic aviat. En el capítol extens dels greuges ferroviaris, també hi ha la inacabada i aparentment inacabable estació de la Sagrera, per a l'alta velocitat, i la culminació de tot el triangle ferroviari del nord de Barcelona, que implica també la millora del trànsit de trens de rodalies i la reurbanització de la zona amb la creació d'un gran parc urbà.

La gran infraestructura pendent que afecta la mobilitat convencional, la dels vehicles, és la millora de la ronda litoral al seu

La presidenta de TMB, Rosa Alarcón, presentant noves unitats de metro ■ J. RAMOS / ARXIU

pas per Montjuïc. És un coll d'ampolla enquistat i per al qual l'últim ministre de Foment del PP, Íñigo de la Serna, va presentar una solució "consensuada" amb l'Ajuntament, però que amb la moció de censura i l'entrada dels socialistes al govern espanyol ha quedat al calaix.

Barcelona i l'Estat també hauran de parlar de l'aeroport Josep Tarrade-

llas i del port de la ciutat. La política de combatre la situació d'emergència climàtica promoguda per l'alcalde Ada Colau s'ha fixat com a objectiu una contenció del creixement d'aquestes dues grans infraestructures.

En un altre àmbit, la recuperació del conveni de cocapitalitat cultural que al seu dia va signar amb Barcelona el govern de Jo-

sé Luis Zapatero ha de ser un objectiu assumible per a l'executiu de coalició d'esquerres de Barcelona que va incorporar aquest propòsit en l'acord programàtic de govern. Els comuns i els socialistes hi estan d'acord a Catalunya; per tant, hauria de ser més fàcil de traslladar la mateixa entesa a Madrid.

Els diners de la cocapitalitat han de servir per

potenciar infraestructures culturals com ara el Mercat de les Flors, el Museu Picasso i l'Auditori, entre d'altres. Com a referència del que podria suposar, hi ha l'últim mandat de Jordi Hereu, quan entre el 2007 i el 2011 Barcelona va rebre 20 milions d'euros en aquest concepte.

Nou cicle polític

Més enllà de la discussió per inversions concretes, la presència de Podem en el govern espanyol i el nou cicle polític que ara s'obre també hauria de servir de palanca per fer possible diversos canvis en polítiques públiques estratègiques. Aquest és el cas d'un dels objectius de mandat del govern d'esquerres de Barcelona en l'àmbit de l'habitatge, senya identificativa de la lluita política d'Ada Colau.

Es tracta d'aconseguir una modificació de la legislació del lloguer, d'àmbit estatal, per tal que els municipis puguin intervenir en la regulació i contenció dels preus limitant-ne les pujades abusives. El model proposat és similar al que ja s'aplica a la ciutat de Berlín.

L'alcalde Ada Colau també s'ha plantejat el repte d'aprofitar el nou cicle polític per canviar les normes generals del joc, és a dir, aconseguir un nou marc de finançament municipal. L'actual estructura econòmica dels municipis es troba encotillada encara per la llei que al seu dia va dictar el govern del PP dins l'ofensiva de la contenció del ministre Cristóbal Montoro. ■

RECERCA

Situar la inversió pública al nivell europeu

X. Aguilar
BARCELONA

La inversió pública estatal en ciència està estancada en nivells del 2012. De fet, mentre que la majoria dels països europeus hi aposten econòmicament en considerar-la un tractor

de l'economia, el govern de l'Estat n'ha retallat la inversió els últims anys. Actualment hi dedica un 1,20% del PIB, i se situa a anys llum del 3% que proposava la Unió Europea com a objectiu per al 2020.

Així doncs, creure en les possibilitats de la recer-

ca i dedicar-hi diners en comptes de bones paraules i cares mediàtiques, com ara la del ministre i exastronauta Pedro Duque, és la gran assignatura pendent de Pedro Sánchez en aquest camp.

A més, el govern té altres temes pendents, com

ara la històrica reclamació del govern català de refinançar i condonar parcialment el deute que tenen els parcs científics i tecnològics de les universitats públiques amb l'Estat. La xifra se situa al voltant dels 200 milions d'euros i la Generalitat considera que és fruit d'un error en el model de finançament d'unes infraestructures que impulsen l'activitat econòmica local i connecten la gran empresa amb la innovació.

En el mateix sentit, el

El superordinador 'Mare Nostrum' està en expansió ■

govern de l'Estat haurà de continuar mantenint el compromís amb el finançament de dues grans infraestructures científiques compartides entre la Generalitat i l'Estat que estan en ple creixement: el sincrotró Alba i el Barcelona Supercomputing Center. Finalment, el sector també considera un error haver revertit la decisió de crear un ministeri que reunís ciència amb innovació i universitats, que era una vella reclamació assolida per fi el 2018. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

CULTURA

Recuperar les aportacions als consorcis

■ A més d'apostar pel mecenatge, el sector cultural vol que la implicació estatal torni a ser la d'abans de la crisi

J. Bordes
BARCELONA

El Ministeri de Cultura té molts deutes amb Catalunya. Des del Departament, per ara, s'excusen de fer públic un llistat que ja existeix perquè se'ls anirà plantejant en les futures taules de treball. Sí que hi ha consens majoritari entre els representants dels consorcis en què l'Estat intervé que reverteixi les condicions a les d'abans de la crisi. La llei de mecenatge és un deure endèmic que mai no acaben de resoldre els ministres de Cultura i que ara també rep Rodríguez Uribes de la mà de José Guirao.

Valentí Oviedo, director general del Gran Teatre

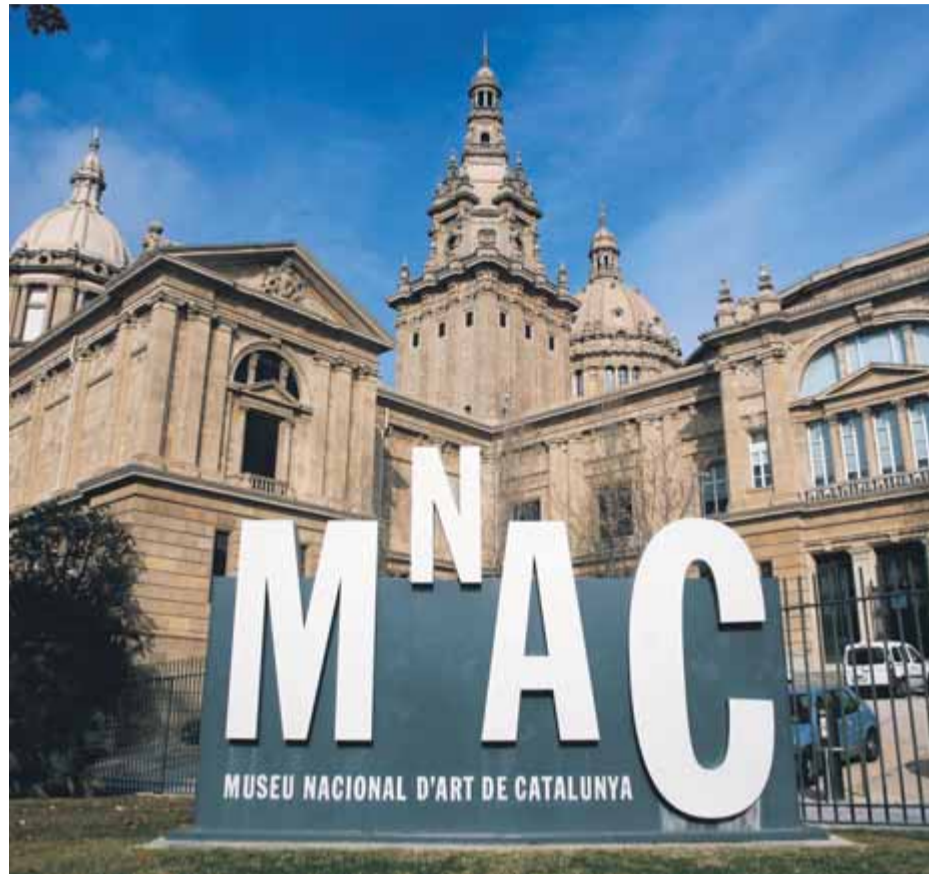
La xifra

5%

és l'aportació de l'Estat a les despeses del Mercat de les Flors. Va acordar pagar-ne el 33%.

del Liceu, demana que la futura llei del mecenatge porti incorporada una partida per fer una campanya de sensibilització per reforçar que la cultura és la quarta pota de l'estat del benestar. Demana establir una aportació extraordinària per desenvolupar projectes d'òpera ("només promovent el talent del

país podem exportar-lo"), que el Liceu sigui una base de producció i un suport explícit al desenvolupament de les institucions en l'àmbit digital. En aquest sentit, Joan Oller, director general del Palau de la Música, també veu la necessitat d'establir un control en la revenda d'entrades en l'espai digital. Oller defensa que l'Estat espanyol impulsi la internacionalització de la cultura catalana amb la mateixa potència que es fa a Madrid. L'increment en cultura permetria recuperar l'aportació que feia el Ministeri abans de la crisi (que era més del doble que l'actual). El mecenatge ha de permetre donar el valor de la cultura per cohesionar la societat.

Un dels grans equipaments culturals del país, el MNAC ■ ORIOL DURAN

De fet, Oller demana programes transversals de cultura, educació i projectes socials, "tres eixos que, a hores d'ara, ja són indisociables". També Ferran Barenblit, director del Macba, apel·la a la cultura com un dret de la ciutadania. Per al Macba en particular, esperen que donin suport a l'estratègia per a l'ampliació del museu per

al 2022, així com recuperar les aportacions d'abans de la crisi.

Des del MNAC confien que el nou govern espanyol permeti un augment de les aportacions de cultura. Concretament, el seu director, Pepe Serra, demana que també s'incrementin les aportacions a Catalunya. Pel que fa als consorcis, que les aportacions

estiguin a l'alçada del prestigi de les institucions.

El Mercat de les Flors es va transformar en Casa de la Dansa i referent de la producció de dansa estatal. Tot i que l'Estat mai no s'hagi incorporat al consorci, el compromís era que aportaria el 33% del pressupost anual. A hores d'ara, hi aporta només el 5% del total. ■

SALUT

Un acord ferm de finançament que reverteixi les retallades

■ Catalunya reclama lleialtat institucional en la incorporació de nous serveis assistencials

Xavi Aguilar
BARCELONA

Salvador Illa, el nou ministre de Sanitat, ha assumit una cartera escanyolida. En molts sentits. Li han tret les competències en consum, la majoria de les

de sanitat les té transferides a les comunitats autònomes i té un greu problema d'infrafinançament i d'esgotament del personal i els recursos de la sanitat pública. Els professionals li reclamen principalment que inverteixi en el sistema estatal de salut fins a assolir nivells propis d'altres estats de la zona euro, fins a arribar a destinar-hi el 7% del PIB el 2023. Actualment, segons el sindi-

L'atenció primària és un dels sectors més castigat durant els darrers anys de retallades ■ M. MIRALLES

cat Metges de Catalunya, Espanya hi inverteix un 6,2% i Catalunya amb prou feines un 3,7%.

En aquest sentit, tant els professionals de la salut com des del Departa-

ment de Salut es demana pactar amb el territori un "acord ferm" per a un nou finançament sanitari que reverteixi una vegada per totes les retallades aplicades durant la crisi econò-

mica i asseguri un sistema sanitari públic sostenible i de qualitat.

A banda, la Generalitat també reclama lleialtat institucional en la presa de decisions de l'executiu central, ja que sovint promou processos assistencials o incorpora medicaments a la cartera de serveis que després s'han d'assumir econòmicament des del territori. Per posar un exemple, el 2014 l'Estat va decidir va incorporar el tractament contra l'hepatitis C i en quatre anys ha tingut un impacte pressupostari de 323 milions d'euros en els comptes de la Generalitat. Darrerament, s'ha fet el mateix amb el tractament de preexposició contra el VIH i els medicaments per deixar de fumar.

Justament, un altre dels temes pendents força

rellevants és la inclusió de la salut bucodental en la cartera bàsica de serveis, un punt en què molts països de l'entorn van més avançats. També es reclama que s'impulsi un pla per retenir el talent mèdic i que s'elabori un registre estatal de professionals sanitaris que faciliti la planificació dels recursos humans.

Finalment, també s'espera que es posi fil a l'agulla a les dues grans promeses electorals que es donen pràcticament per fetes. La primera és modificar la normativa vigent per evitar que els col·lectius més vulnerables, com els immigrants, quedin fora de l'accés universal a la sanitat pública. La segona és la regularització de l'eutanàsia, que es perfila com la mesura estel·lar del mandat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La marxa avançant per l'avinguda amb manifestants amb cletes de color groc amb els dies de protesta i concentrats cantant la cançó 'Meridiana Resisteix' ■ JUANMA RAMOS

Meridiana Resisteix fa tres mesos amb força renovada

Centenars de persones recorren l'avinguda des de Glòries fins a Fabra i Puig per mantenir viva "l'anormalitat" ■ El moviment fa una crida a secundar els actes del tall número 100, dimarts vinent

Jordi Panyella
BARCELONA

La Meridiana és des d'ahir més resistent que mai i el moviment que impulsa la protesta diària per reclamar la independència de Catalunya i l'alliberament dels presos manté més viva que mai "l'anormalitat" de tenir tallada cada nit durant dues hores una de les principals avingudes d'accés a la ciutat de Barcelona. La protesta ciutadana va voler commemorar ahir els tres mesos des del primer tall, que va coincidir amb el dia de la vaga general del 18 d'octubre, fent una acció singular que va consistir en una manifestació que va recórrer tota l'avinguda des de Glòries fins a Fabra i Puig.

Va ser una marxa lenta, que es va posar a caminar a les set de la tarda i que una hora i quaranta minuts després va arribar a Fabra i Puig, davant de l'estació de tren, lloc habitual de les concentracions. En la manifestació, hi van prendre part unes sis-centes persones, segons el càlcul fet per aquest diari, a les quals s'hi van afegir dos centenars més que esperaven a Fabra i Puig, des de les vuit del vespre. Quan els dos grups es van retrobar es van reconèixer, aplaudir i victorejar com a integrants de la mateixa causa que són.

A la protesta d'ahir, s'hi va afegir el grup de Marina Resisteix, un col·lectiu que com el de Meridiana surt al carrer a tallar el trànsit pe-

rò que només ho fa dijous i divendres, de vuit a deu de la nit, a la Gran Via davant de la plaça de toros Monumental. El tall de divendres coincidint amb l'operació sortida del pont acostuma a generar greus problemes de trànsit.

En la manifestació d'ahir, no s'hi va veure cap polític i l'única cara coneguda del moviment independentista va ser Roger Espanyol, l'home a qui la policia espanyola va robar un ull d'un cop de pilota l'1 d'octubre del 2017 i que va presentar-se com a senador per JxCat en els darrers comicis. En declaracions a aquest diari, Espanyol va reivindicar la necessitat de mantenir vives protestes com ara les de la Meridiana i Marina "per-

França no detindrà Puigdemont

La portaveu del govern francès, Sibeth Ndiaye, va reiterar ahir que l'eurodiputat de Junts per Catalunya (JxCat) Carles Puigdemont té "immunitat" de cara a l'acte que preveu celebrar el Consell per la República a Perpinyà, la segona quinzena del mes de febrer. Un acte que podria tenir lloc a l'estadi de rugbi de la USAP, Aimé Giral, amb una graderia amb capacitat per a 15.000 persones.

En declaracions al diari de Catalunya nord *L'Indépendant*, Ndiaye va negar que l'ordre de detenció europea dictada per Espanya contra Puigdemont pugui fer que França arresti i faci extraditar l'expresident perquè "és di-

putat europeu i disposa d'immunitat parlamentària". La voluntat de França de no tocar Puigdemont ja ha quedat clara aquesta setmana quan l'expresident de la Generalitat va trepitjar territori francès per assistir al ple del Parlament, situat a la ciutat alsaciana d'Estrasburg. Els equips legals van estar en contacte amb les autoritats franceses, que els van confirmar que respectarien la immunitat de l'eurodiputat de JxCat.

D'altra banda, la premsa alemanya es va pronunciar ahir en contra que el Parlament Europeu concedeixi el suplicatori per poder jutjar Carles Puigdemont.

què és necessari fer veure que el país està en una situació d'anormalitat".

La manifestació d'ahir va ser secundada per molts habituals del tall a Meridiana, com ara en Manel, que va explicar que en els últims temps els Mossos ja no hi fan acte de presència, des que es va decidir comunicar la protesta. Com tants altres, en preguntar-li fins quan es mantindrà la protesta, en Manel té clar que s'ha de sortir al carrer "fins quan calgui".

La concentració d'ahir va acabar amb el cant d'*Els segadors* i la lectura d'un manifest en què es va insistir a mantenir viva la situació d'anormalitat i es va fer una crida a participar en els actes dels dies 20, 22 i 30. Els dies 20 i 30 perquè, segons sembla, hi ha convocada una contra-manifestació per part de grups feixistes, i el dimarts 22 perquè el tall de Meridiana farà 100 dies i es vol organitzar una moguda especial. Per a aquell dia s'espera la visita de dos autocars de Reus i hi haurà l'actuació de diverses colles de diables i del cantant Cesc Freixas. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Debat Constituent s'obrirà al febrer a la participació ciutadana

La plataforma ha acabat les formacions temàtiques i demana la implicació de la societat per guanyar legitimitat

X.A.
BARCELONA

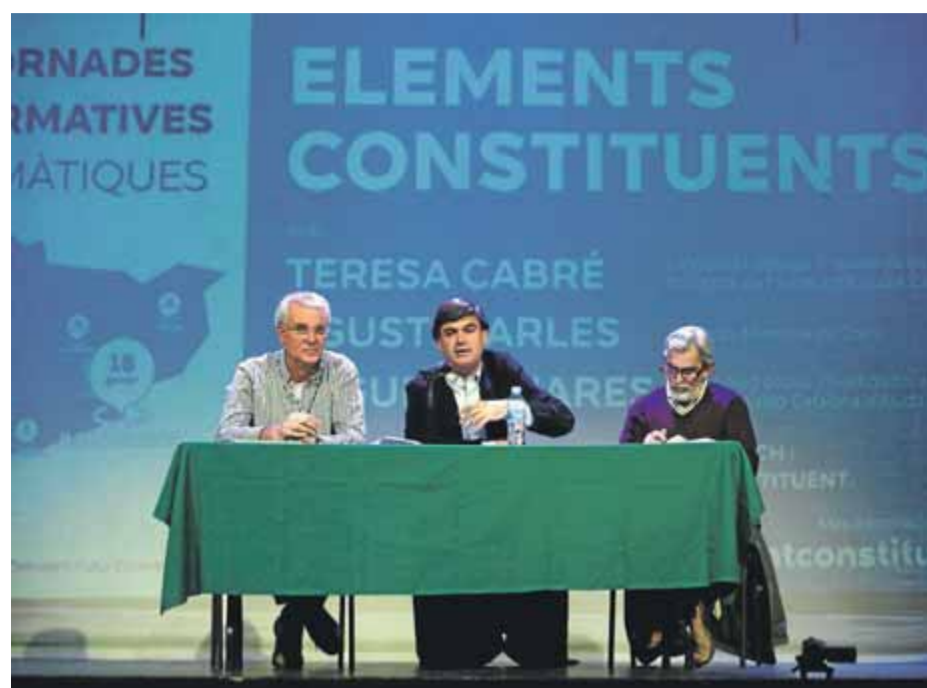
El Debat Constituent, la plataforma per crear una base constitucional per al futur polític de Catalunya des de la societat civil, engregarà d'aquí a unes setmanes la fase de participació ciutadana. Ho va avançar Lluís Llach, el coordinador de la plataforma, en el tancament del cicle de jornades formatives temàtiques, que, després de recórrer diferents punts del territori, va acabar ahir a Barcelona. "Com més participació hi hagi, més vinculant serà el resultat que presentem", va afirmar el

cantautor i exdiputat de JxSí, que confia que Catalunya podrà marcar una nova fita en aquest sentit.

"Pel que sabem, en altres processos constituents la participació màxima per part de la ciutadania ha estat al voltant de l'1,5% de la població. Això vol dir que aquí amb unes 100.000 persones ja ens podríem situar al voltant d'aquesta xifra. Creiem, però, que aprofitant la capacitat d'una ciutadania empoderada que està desconstituint el passat i constituint el futur podem trencar aquests esquemes i deixar ben clar a Europa que Catalunya vol una re-

pública moderna", va argumentar Llach. Ràpidament, però, va deixar clar que això últim ho deia "com a desig personal", atès que justament el model d'estat és un dels aspectes que hi ha damunt la taula i que haurà de decidir la ciutadania.

En la sessió d'ahir es va debatre sobre diferents aspectes que configuraran el corpus del treball que se sotmetrà a la participació pública. Un dels punts candents va ser si, amb el català com a llengua oficial, convindria atorgar al castellà un estatus preferencial amb relació a la resta de llengües. També

Un moment de la jornada formativa temàtica que es va celebrar durant tot el matí d'ahir al Centre Moral i Cultural del Poblenou, a Barcelona ■ JUANMA RAMOS

com s'ha de regular l'accés dels immigrants a la ciutadania catalana i l'exercici del dret de vot. En canvi, ja hi ha punts amb molt consens entre els experts, com ara la necessitat d'imposar una revisió constant a la constitució catalana per "tenir un text viu i ac-

tualitzat".

Fins ara el treball de la plataforma s'ha estructurat al voltant de 52 enteses comarcals i de districte que han permès estructurar el treball, fer sessions formatives i recollir les aportacions dels assistents per al qüestionari

que guiarà la fase participativa del projecte. De fet, s'hi podran fer aportacions encara fins al 15 de febrer, moment en què la comissió metodològica farà una tria de les preguntes que es plantejaran a la població a partir de finals de febrer o principis de març. ■

MP MONTESSORI PALAU GIRONA

PORTES OBERTES
2 de febrer · 10-13.30h
www.montessori-palau.net

1001024-12031850